

ACADEMIA DE ȘTIINȚE A MOLDOVEI
INSTITUTUL DE FILOLOGIE ROMÂNĂ
„BOGDAN PETRICEICU HASDEU”

Alexandru Burlacu

TEXISTENTE

Ființa poeziei

Grigore VIERU: Ființa vie a poeziei	5
Liviu DAMIAN: Cercurile verbului	31
Pavel BOȚU: Întoarcerea către sine a geometrului	56
Aureliu BUSUIOC: Histrion în Noul Babilon	90
Dumitru MATCOVSCHI: Coborâre în infernul sinistru	111
Gheorghe VODĂ: „Aripi pentru cădere”	133
Anatol CODRU: Mitopo(i)etica pietrei	152
Victor TELEUCĂ: Poezia, labirint de oglinzi	165
Ion VATAMANU: Poezie și biografie	186
Anatol CIOCANU: „Amantul a cinci mașini de scris”	204
Arhip CIBOTARU: „Au înnebunit salcâmi”	220
Emil LOTEANU: „Cu ochii arși de frumusețe”	227
Petru CĂRARE: Săgeți inocente/disidente	241
Ion BOLDUMA: „Să nu uitați de mine”	248
Nicolae ESINENCU: Poezia ca antipoezie	253

GRIGORE VIERU: FIINȚA VIE A POEZIEI

„Sunt iarbă.
Mai simplu nu pot fi”

Cu a zecea carte de versuri, *Numele tău* (1968), apărută la vârsta de 33 de ani, Grigore Vieru e consacrat „poet cu nume, cu o creație aproape încheată” (Ion Druță). La data lansării acestui excepțional volum, atenționările maestrului s-au dovedit a fi profetice, *Numele tău* rămâne un volum emblematic nu numai pentru poezia lui Vieru, dar și pentru generația șaizecistă. De acum încolo multe poezii din acest volum vor „migra” (vorba lui Adrian Dinu Rachieru) în *Aproape* (1974), *Un verde ne vede* (1976), *Steaua de vineri*, Iași (1978), *Fiindcă iubesc* (1980), *Izvorul și clipa*. București (1981), *Cel care sunt* (1987), *Rădăcina de foc*. București (1989) ș.a., în *Hristos nu are nici o vină* (1991), *Strigat-am către tine* (2002), *Acum și în veac* (2004), *Taina care mă apără*. Iași (2008), etalând conștiința lucidă a unui mare poet

în „efortul uriaș” (Theodor Codreanu) de a scrie Marea Carte, în formula poetului, „o singură carte, dar arată adânc și semănată bine”.

Poetul, interpret al ființei. Tot ceea ce este sau poate fi inventat, tot ce se află în afara eului, orice lucru/obiect asupra căruia poetul își îndreaptă gândirea, tot, dar absolut tot, în poezia lui Vieru, prinde viață, chiar și moartea, însăși Neființa e animată:

„Nu am, moarte, cu tine nimic.
Eu nici măcar nu te urăsc
Cum te blestemă unii, vreau să zic,
La fel cum lumina pârăsc.

Dar ce-ai face tu și cum ai trăi
De-ai avea mamă și-ar muri.
Ce-ai face tu și cum ar fi
De-ai avea copii și-ar muri?!

Nu am, moarte, cu tine nimic,
Eu nici măcar nu te urăsc.
Vei fi mare tu, eu voi fi mic, 4
Dar numai din propria-mi viață trăiesc.

Nu frică, nu teamă –
Milă de tine mi-i,

Că na-i avut niciodată mamă,
Că na-ai avut niciodată copii”
***[Nu am moarte cu tine nimic].

Viziunea dihotomică domină peste viață și moarte, peste cer și pământ într-o încăierare de contrarii: „Năruitor, nemernic/ În noi un verde foc/ Arde/ Și sânge ră țărâna/ Cu cerul la un loc” (*Nemernicul foc*). Poetul plasticizează/ revelează partea invizibilă a unor imagini de o admirabilă prospețime: „izvoare – limpezi zăvoare”; „rădăcina de foc”; „un verde ne vede”; „Toate se schimbă în viață, Numai izvorul nu” (*Izvorul*).

Grigore Vieru este cel mai important poet al generației „copiii anilor treizeci”. În spațiul pruto-nistrean, poezia lui contribuie temeinic la afirmarea identității spirituale, a conștiinței de neam; în procesul acerb de deznaționalizare brutală, poetul devine un „mesager al Basarabiei victimizate”, un exponent autentic al „neamului”, mai exact, un interpret al „vocii poporului”.

Poezia, în înțeles heideggerian, este „rostire despre lume și pământ, rostire despre spațiul în care se petrece disputa dintre ele” (Heidegger, M. *Originea operei de artă*. București: Editura Humanitas, 1995, p. 101), iar poetul, un interpret al ființei. Clarificatoare, în acest sens, sunt câteva criterii relaționate de Martin Heidegger în poezia lui Hölderlin: „Ctitoria ființei este legată de semnele zeilor. Iar cuvântul poetic nu este totodată de-

cât interpretarea «vocii poporului». Acesta este numele pe care Hölderlin îl dă legendelor prin care un popor își amintește de apartenența sa la ființare în totalitatea ei. Dar această voce se scufundă adesea în tăcere și ostenește în sine însăși. Ea nici nu are de fapt puțința să spună, prin ea însăși doar, ceea ce este autentic, ci are nevoie de cel care o interpretează” (Heidegger, M. *Originea operei de artă*. București: Editura Humanitas, 1995, p. 235-236).

Identificat cu Basarabia, cu vocea ei, Vieru e, cum afirmă Constantin Ciopraga, o „conștiință răspicat-constructivă”, un „destin re-întemeietor”; și aceasta pentru că tribunul social „și-a luat în serios misiunea de *poet al neamului*” (Grigore Vieru, *poetul*. Monografie colectivă; coord. Mihai Cimpoi. Chișinău: E.P. Știința, 2010, p. 264). Cu adevărat, Vieru continuă, în condiții noi, misiunea de re-întemeiere, „demersul lui Alexei Mateevici și Ion Inculeț”, a „generației Unirii”.

Ctitorirea universului artistic al poeziei lui Vieru stă sub semnul continuității spirituale, iată de ce, vocea lui se contopește cu vocile predecesorilor: a poetului anonim, a lui Eminescu, Arghezi, Blaga, Bacovia, Stănescu, Sorescu etc. Nu întâmplător, imaginea obsesivă a casei (ca *axis mundi*) implică în mod firesc, într-o formă esențializată, memoria poetică în expresii ca acestea: „E-atâta tăcere/ În casa mumei/ Cât se-aude în jur murmurând/ Plânsetul humei”; sau: „Ești apa lină/ Din care-și „bea

ființa” al/ Speranței curcubeu”; sau: „Mai întâi să fii sămânță” etc.

Cel mai îndrăgit poet din Basarabia poate fi înțeles mult mai profund dacă stăruim asupra aforismelor sale, majoritatea dintre ele adunate în *Mișcarea în infinit* din *Taina care mă apără* (Vieru, Gr. *Taina care mă apără*. Opera poetică. Ediție critică. Ediție realizată de Grigore Vieru și Daniel Corbu. Itinerar biografic și bibliografic de Daniel Corbu. Prefață de Mihai Cimpoi. Postfață de Theodor Codreanu. Iași: Princeps Edit, 2008, p. 351-420), acestea, raportate la afirmațiile sale poetice, făcute mai înainte, la axiomele de la care își ia ființa poezia, pun într-o altă lumină misterul invizibil al universului vierean. Se știe că poemele lui consacrate limbii române sunt admirabile în exprimarea inexprimabilului:

„În aceeași limbă
Toată lumea plânge,
În aceeași limbă
Râde un pământ.
Ci doar în limba ta
Durerea poți s-o mângâi,
Iar bucuria
S-o preschimbi în cânt.

În limba ta
Ți-e dor de mama,

Și vinul e mai vin,
Și prânzul e mai prânz.
Și doar în limba ta
Poți râde singur,
Și doar în limba ta
Te poți opri din plâns.

Iar când nu poți
Nici plânge și nici râde,
Când nu poți mângâia
Și nici cânta,
Cu-al tău pământ,
Cu cerul tău în față,
Tu taci atuncea
Tot în limba ta”

(În limba ta).

E un poem care se află în dialog continuu, intertextual cu o tradiție vie de elogiare a „limbii noastre, cea română”. Aserțiunea heideggeriană „Limba este locul de adăpost al ființei” își află reflecții poetice, definiții scilicet. La Vieru, poeziile consacrate limbii au un imaginat original, un substrat cu conotații polemice. Ideea privind limba ca oglindă a ființei se deschide grațios: „Privește în ochii Limbii Române până când te va recunoaște și va izbucni în plâns”; limba, matrice, destin al ființei în ființare, poetul, discipol al Limbii Române:

„Din mila, din dragostea și dărnicia Limbii Române am răsărit ca poet. Limba Română este destinul meu agitat. Poate că și osteneala mea este o parte din norocul ei în Basarabia”; „Partea cu adevărat misterioasă a ființei mele este Limba Română”; „Un scriitor nu poate învia decât în limba în care a murit”; limba, spațiu existențial securizat: „Nu există o cazemată mai sigură în fața dușmanului decât cea săpată adânc în limba neamului tău”; „Viețuiesc în limba mea, acționez în limba mea; de la un cuvânt până la altul se întâmplă toate minunile Universului în limba mea”. Chintesențe rezonează nu numai cu poemele consacrate limbii, dar și cu concepția poetului despre viață și arta poetică, exemplară/ admirabilă prin simplitate și prospețime, în tipare ca acestea. Tematica aforismelor reconfigurează reperele, „semnele și nodurile” operei poetice: „Dreptatea mea cea dintâi este Limba Română în care lucrează iubirea de Dumnezeu”; „După temnița de piatră, cea mai grea este ocna unei limbi în care ești aruncat și nu o cunoști”; „Limba unui popor este chiar sângele acestui popor” etc.

Alteori, aceste „mici poeme în proză”, dezlănțuite „nuclear” – („S-ar putea crede că întreaga natură a trudit la zidirea Limbii Române”; „Nu cred că există vreun popor fără de geniu, de vreme ce fiecare popor are limba sa”; „Natura și Limba Română: două lucruri pe care le-am găsit făcute de alții?”); „Stilul este sluga școlită a sentimentelor, care are curajul să le trezească din somn”;

„Stilul este Limba Română cutreierată de bunul-simț”) – sunt principii ale artei sale poetice cu temeuri heideggeriene: „Limba însăși este Poezie într-un sens esențial. Însă deoarece abia limba este acea survenire în care omului i se deschide ființarea ca ființare, poezia ca Poezie în sens restrâns este Poezia originară prin excelență, Poezie în sens esențial. Faptul că limba este Poezie (Dichtung) nu se explică prin aceea că ea este poezie originară (Urpoesie), ci poezia survine în limbă deoarece aceasta păstrează esența originară a Poeziei” (Heidegger, M. *Originea operei de artă*. București: Editura Humanitas, 1995, p. 102).

Un prim principiu al poeziei lui Vieru este cel cu referire la „re-întemeierea ființei”, la revenirea la începuturile originarului, la miturile, simbolurile esențiale ale poporului român. Poetul are dreptul deplin de a se simte fericit că n-a „cântat păunii”, care consună cu gândul aforistic: „Mă simt fericit când spun adevărul, e ca și cum ar fi pentru ultima oară când îl poți rosti”. Criteriul de bază al poeticității în descendența eminesciană a poeziei lui Vieru este căutarea cuvântului „ce exprimă adevărul”. După Heidegger: „... Esența Poeziei este ctitorirea (Stiftung) adevărului” (Heidegger, M. *Originea operei de artă*. București: Editura Humanitas, 1995, p. 102), iată o teză ce poate fi probată pe opera unui mare poet.

În condițiile „omniprezentei cenzuri” adevărul nu putea fi exprimat direct, în configurații prea-pline; de

regulă, el era sugerat într-o formă *indirectă*, în latențe revelatorii sau, de cele mai multe ori, imaginile „adevărului adevărat” erau refulate, respinse în subconștient. Exemplar pentru modul de manifestare a „libertății de creație” sub regim totalitar este emblematicul poem *Mamă, tu ești...* care inaugurează volumul *Numele tău*, poem cu statut de artă poetică, în care se pledează grațios pentru valorile/ simbolurile identitare. Poemul are, în subtext, un mesaj „subversiv”, definind patria *poetic*, cu elemente ale stemei României de atunci. Sugestiv în acest sens e un gând al poetului – „Imaginația trebuie să aibă, ca și Patria, niște hotare. Dincolo de aceste granițe ești un străin” –, prin care se exprimă subtil/ reticent nostalgia originilor, lăsând să se înțeleagă, pentru cine are ochi să vadă, esența simbolică a însemnelor trecute sub tăcere („muntele”, „marea”, semne de hotare, pe care „patria mică” nu le avea): „Mamă,/ tu ești patria mea!// Creștetul tău –/ vârful muntelui/ acoperit cu nea./ Ochii tăi –/ mări albastre./ Palmele tale –/ arăturile noastre./ Respirația ta –/ nori/ din care curg ploii/ peste câmp și oraș./ Inelul/ din degetul tău –/ cătare/ prin care ochesc/ în dușman./ Basmăua –/ steag./ zvâcnind ca inima.../ Mamă,/ tu ești patria mea!” În legătură directă cu această definire metaforică a patriei un raționament – „Dacă este posibil să nu se vorbească de Patrie în poezie, atunci este și mai posibil să nu se vorbească de poezie în Patrie” – din care deducem „surplusul de realitate” (Jean Burgos),